BIBLIOTECA DE CATALUNYA

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 695 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 19 gener 1935

PUBLICACIÓ SETMANAL | Redacció i Administració Carrer del Pi, 12, primer | Telèfon 21160 BARCELONA

VIIe Centenari de la Promulgació de les Decretals de Gregori IX (1234-1934)

SANT RAMON DE PENYAFORT (Clixé Arxiu Mas)
Taula del Museu Diocesà de Vic (Segle XVII)

Un centenari d'exaltació i un centenari de reparació

per Josep M. GICH

Si sempre la figura de Sant Ramon ha estat actual a Catalunya, mai com amb motiu d'aquest VII.è centenari de la promulgació de la *Collectio Decretalium Gregorii IX* se'ns ofereix ocasió per recordar-la i fer-nos-la més present a nosaltres mateixos. Pot aquest gran sant i gran català haver perdut un xic de la seva popularitat — aquella popularitat que arribava a la cançó — però mai no ha deixat d'ésser recordat entre les seleccions del nostre poble, especialment dins l'estament jurídic i religiós.

I la data del setè Centenari de les Decretals ha revestit el propi caràcter; no ha constituït cap esdeveniment popular però ha donat lloc a la publicació d'una revista per part de l'insigne Orde Dominicana i a repetides actuacions culturals, no essent la més petita entre aquestes la que d'ací a poc dedicarà al gran plasmador del nostre poble la Junta Diocesana d'Acció Catòlica de Barcelona constituint-lo en tema únic de la "Setmana pro Ecclesia et Patria", fent-ne dibuixar altre cop la seva immortal figura per uns quants especialistes en estudis històrics, jurídics i filosòfics.

Sant Ramon de Penyafort fou en altre temps un Sant enormement popular i estimat del nostre poble. Però la desaparició del Convent de Santa Caterina, de la nostra ciutat de Barcelona, del que miraculosament se salvaren les relíquies del gran Penitencier de l'Església, fou com un eclipsi en la devoció popular a aquest Sant, i arribà a passar quasi ignorada l'existència de tan gran tresor en la Capella-Sepulcre de la nostra Catedral en què es troba ara.

De llavors ençà — tot just farà cent anys el mes de juliol pr'opvinent — Ramon de Penyafort ha rebut els honors altíssims de la Litúrgia entre els Canonges de la nostra Seu — que un dia van tenir l'honor de comptar-lo en els seus rengles — i ha rebut l'homenatge anyal de l'Illustre Collegi d'Advocats de Barcelona, que fa anys s'honora tenint-lo per Patró c lestial i volent-lo conservar durant les darreres anyades tot i el laïcisme dels centres oficials i els esforços que la impietat i la manca de patriotisme han fet per a desterrar-lo del patronatge de la corporació jurídica més nombrosa i ferma de la nostra terra.

Tot i això, tampoc en el terreny doctrinal s'han dedicat a aquest gran jurista i aquest gran català, "el de més potència civilitzadora que ha existit" i "home providencial enviat per Déu a Catalunya precisament en l'època que aquesta havia de prendre la forma de poble o nació perfecta", segons frases del Doctor Torras i Bages, els treballs d'estudi suficients a destacar-ne tota la seva grandesa. Fa dos anys tot just que ens deia un illustre Capitular de la nostra Seu, en baixar de la Càtedra Sagrada després del panegíric admirable de Sant Ramon, que la veritable biografia i l'estudi complet del Sant estaven encara per fer. Tenim un conjunt d'estudis parcials sobre la seva obra i sobre l'autor mateix; els del Dr. Torras i els sermons predicats pels Drs. Carreres, Llovera i Cardó són els més complets en els últims temps; però encara són molts els aspectes que cal desentranyar del gran home del segle XIII, feina que només pot portar-se a cap a base de documents de primera mà i d'estudis fets a diferents llocs, entre ells Bolonya, ciutat en la Universitat de la qual va deixar petjades immortals el gran canonista que va regentar allí una Càtedra durant els tres anys més plens de ciència de la seva fecundíssima vida.

La feina de nova popularització de la gran figura avança lentament, però amb eficàcia. La data del 23 de gener, que li dedica l'Església, no passa ja massa desconeguda, com en altres dies. La nostra revista ha procurat restaurar en tota la seva plenitud el seu culte; i aquest any de gràcia de 1935 el Sant ha pogut ésser commemorat amb una Revista especialment dedicada al Setè Centenari de la promulgació de les Decretals — el Codi que ha regit més anys una collectivitat, després dels Codis romans; — amb una diada sacerdotal que es prepara pels eclesiàstics de Barcelona, el mateix dia 23; i amb el conjunt de conferències abans esmentat de la Junta d'Acció Catòlica, a part les festes de costum del Collegi d'Advocats de la nostra ciutat.

Fa pocs anys, a més, que es ve planejant la idea de sollicitar de la Santa Seu la declaració de Doctor de l'Església en pro del gran Sant de Catalunya. La iniciativa fou acollida amb el goig que és de suposar en els medis més destacats de la nostra vida intellectual i religiosa. Però s'ha insistit poc en ella, sabent, sobretot, com l'Església procedeix amb lentitud i cura extraordinària en les seves altíssimes resolucions. Caldria tornar-hi, doncs. I mai com ara per insistir en aquest homenatge a Sant Ramon, amb motiu de dos centenaris, gloriós un — el Centenari de les Decretals — i de reparació l'altre — amb motiu de la crema del Convent de Santa Caterina, l'any 1835 — aprofitant, a més, l'escalf que en tots els medis romans haurà deixat el darrer Congrés Juri-

dic organitzat sots el patronatge de la Santa Seu, a Roma, amb motiu del primer fet i de l'altre Centenari del Codi de Justinià. ¿No fóra aquest el moment que l'Església de Catalunya fes seva la demanda d'aquella declaració i que la secundessin totes les més altes Corporacions de la nostra terra, petició que hauria de trobar l'ambient favorablement preparat a tot el món, i d'una manera especial a Roma?

Si per la nostra banda hi poguéssim afegir alguna iniciativa aquesta hauria d'ésser la de sollicitar dels lectors i devots del Sant que en la seva pregària del dia 23 de gener, davant les seves despulles al Sepulcre de la Catedral, es recordessin de demanar a Déu la declaració propera d'aquell Doctorat, el més alt que existeix al món. Així, per altra part, com a catalans amants de la nostra civilització podríem potser esborrar, amb un xic de reparació, l'obra trista i infamant dels nostres avantpassats de l'any 1835 que ens emplena de vergonya i que, dissortadament, no és pas tan històrica que no s'enllaci encara amb la crema de la Basílica del Penedès, a la pàtria mateixa de Sant Ramon, durant l'any passat 1934.

L'exaltació de Sant Ramon, per un costat, i la reparació de les nafres més purulentes del nostre poble, per altre costat, exigeixen de nosaltres l'esforç necessari per a veure honorada amb el títol de Doctor de l'Església universal la figura del gran sant i gran català que fou l'insigne sant i jurista del segle XIII, Ramon de Penyafort.

Per Sant Ramon de Penyafort

INVITACIÓ

a la solemne festivitat que se celebrarà a la Capella del Sepulcre de

Sant Ramon de Penyafort

a la catedral de Barcelona, el propvinent dimecres dia 23 de gener de 1935, diada del Sant

Matí. — A les vuit: Missa de Comunió.

A dos quarts d'onze: Solemne ofici amb la cooperació de la Capella de la Catedral. Enaltirà les glòries del Sant l'illustre orador sagrat, canonge de la Seu, Dr. D. Carles Cardó, Prev.

Tarda. — A les cinc, es dirà el Sant Rosari.

Aquest any la figura de Sant Ramon de Penyafort ha recobrat el seu esplendor científic, perquè se li han tributat homenatges pels juristes de tots els països, amb motiu del VII Centenari de la promulgació de les *Decretals de Gregori IX*, que han estat dret vigent de l'Església Catòlica fins al recent Codi de Pius X. El Congrés Jurídic Internacional reunit a Roma el mes de novembre últim per a commemorar la doble escaiença dels centenaris de les Decretals (1234) i del Codi Civil de Justinià (534), ha tigut pel nostre gran Sant, que visqué i morí a Barcelona, records d'admiració i d'afecte. Siguem dignes de la glòria del sapientíssim Compilador de les Decretals, i recordem-nos d'ell que fou també gran taumaturg, i per segles Patró de la ciutat de Barcelona, demanant-li ajut i protecció en les necessitats actuals particulars i públiques.

Els redactors de CATALUNYA SOCIAL
i un grup de devots del sant.

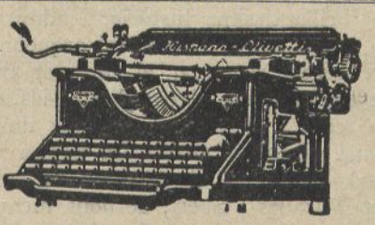
* * *

El nostre illustre amic, el Dr. J. M. Llovera, es troba, gràcies a Déu, bastant restablert de la seva seriosa malaltia, però no pas encara per reprendre les seves tasques habituals. Per això no podrà fer ell el sermó de la Catedral tal com s'havia anunciat en principi, i el substituirà l'altre bon amic nostre i aixímateix profund coneixedor de la persona i obra de Sant Ramon de Penyafort, el capitular de la Seu, Doctor Carles Cardó.

Donatius rebuts

I. M. i M. (Igualada). . . .	50	pessetes
E. R. S.	5	”
J. A.	1	”
Ll. A.	1	”
Ll. C.	1	”
J. M. M. i E.	5	”
J. M. P.	1	”

Sant Ramon de Penyafort recompensi amplament aquesta generosa caritat, i beneeixi llargament els donants i llurs famílies i obres.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

El sant del dret i de la moral

PER R. RUCABADO

"Convé que es parli de Sant Ramon de Penyafort que és mestre de dret i mestre de moral, perquè el món actual ha perdut el respecte a la moral i al dret."
(Paraules del P. Gillet, General de l'ordre Dominicana, a l'autor del present article.)

El primer que em va inclinar a admiració i estimació vers Sant Ramon de Penyafort va ésser aquell inoblidable Mossèn Frederic Clascar, ¡a qui dec tantes iniciacions! Vers 1912 férem els qui redactàvem la revista *Cataluña* un extraordinari dedicat al Pensament Català a través dels segles, aplec encaminat a cercar la unitat lògica de l'escola filosòfica catalana. En l'aplec no hi figurava Sant Ramon de Penyafort, i el meu gran amic comentà aquesta falta i digué que caldria preparar un altre extraordinari per a dedicar-lo al gran sant de la nostra terra perquè la seva obra jurídica estava acabant la seva vigència. — S'està elaborant el codi nou, i dintre de pocs anys la compilació de St. Ramon ja no tindrà força legal. Caldrà, doncs, fer l'*adéu* a Sant Ramon de Penyafort. Caldria donar-li un solemne comiat, per a ponderar el valor del seu magne edifici canònic, que ha durat set-cents anys. — Malgrat les inspiracions del Dr. Clascar, res no es va fer en aquest sentit, però les seves paraules em deixaren recança, i encara que no era jo el cridat el fer aquest homenatge jurídic, essent jo un profà en disciplina canònica, em romangué el petit rosec d'un deure incomplert envers un gran baró de la nostra pàtria. L'obscuritat mateixa en què el Sant va quedar ajudà la resurrecció del seu culte personal, perquè l'antiga devoció al cos del qui fou popularíssim patró de Barcelona s'extingí per complet i la capella del seu sepulcre, a la Catedral, àdhuc el dia mateix de la festa, romania completament a les fosques.

Per un d'aquells prodigis del dogma de la comunió dels sants, que explica que els sants es comuniquen les obres bones els uns als altres, el qui indirectament contribuí a illustrar la memòria de Sant Ramon de Penyafort fou precisament el gran Cardenal Mercier, que morí el mateix dia de la festa del sant, 23 gener de 1926. Fou en tributar un record d'admiració al gran savi i filòsof, sacerdot preclar, pastor de brillantíssima història, i admirable defensor de la pàtria belga, l'immortal arquebisbe de Malines, que férem remarcar el contrast amb l'obscuritat que embolcallava el cos d'un eclesiàstic illustre fill de la terra i baró d'antiga fama universal i de grandíssima ciència i virtut. La nostra veu aquella vegada no clamà en el desert i el senyor Bisbe Dr. Josep Miralles i Sbert, de bona memòria, en tenir-ne esment disposà que s'installessin llànties elèctriques, a les quals seguiren per iniciativa d'uns amics les llànties d'oli que cremen amb pia claror, i oidà que moltes més poguessin aplegar-se en el futur, fent nimbe de claror entorn del gran sepulcre. Per iniciativa del capitular Dr. Moreno, posseïdor de la capella, fou després restaurada aquesta i decorada, i policromat i daurat en part el sarcòfag. I l'ofici anyal que últimament se celebra és la guspira ressorgida de l'antiga devoció popular a Sant Ramon de Penyafort que fou antany el sant més estimat i celebrat dels barcelonins, al qual s'havien dedicat memorabilíssimes festes.

El Collegi d'Advocats de Barcelona mai no mancà a la seva gloriosa tradició d'honorar el seu patró celestial. La festa consuetudinària, però, no se celebrava al redós del cos sant, sinó en diversos temples. Últimament s'ha estabilitzat en el Convent nou de Santa Caterina, al carrer d'Ausias March, la residència de Pares Dominics successora del Convent que fou bàrbarament cremat i amb dura fredor laical més bàrbarament encara enderrocat els anys 1835 i 1836, ai!, tristos centenaris que enguany comencem. Els dos sermons predicats en 1919 i 1924 pel nostre gran amic el Dr. Lluís Carreras, són fites històriques en el ressorgiment del culte i de la glòria al nostre sant, que havia conegut tantes anyades d'injusta obscuritat. Darrerament, els estudis dels capitulars Drs. Llovera i Cardó, han perfilat més encara la significació científica, religiosa i social del confés de reis i de papes. La setmana *Pro Fide et Ecclessia* que l'Acció Catòlica de la diòcesi barcelonina celebrarà en el pròxim mes de febrer serà tota ella dedicada a Sant Ramon de Penyafort, i oportunament publicarem el programa. Seria injust no esmentar la sèrie de conferències raimundines amb gran èxit organitzada l'any 1927 per la Biblioteca Balmes en la qual prengueren part persones eminents d'aquí i de fora, entre ells el Sr. Anguera de Sojo, el Dr. Ribó, el Sr. Valls i Taberner i el caputxí belga P. Amadeu Teetart de Zedelghem.

El Congrés jurídic internacional tingut a Roma el novembre últim per commemorar conjuntament el VII[è] centenari de la promulgació de les Decretals de Gregori IX i el XIV[è] de la promulgació del *Corpus Juris Civilis* de Justinià, ha donat lloc a la intervenció de diferents juristes i canonistes espanyols en l'organització i en l'assistència, però per dissort, la pàtria de Sant Ramon de Penyafort n'estigué absent, perquè cap català que sapiguem, no fou present en un acte romà i internacional en el qual tant s'enaltí l'obra i la figura del gran fill de Vilafranca. El nostre estimat collega de Madrid *El Debate* publicà extenses ressenyes del Congrés al qual dedicà tota una pàgina illustrada (10 novembre 1934). En ella es feia el degut honor a Sant Ramon de Penyafort, lloant extensament el mèrit de la seva obra, i publicant-ne un retrat (el mateix del Museu de Vic que exorna avui la nostra portada). Últimament el *Diario de Barcelona* insertà un notable article signat G. Canal de la Rosa (28 desembre), en el qual es pondera l'esforç realitzat per Sant Ramon de Penyafort en la compilació canònica, equiparant-lo amb l'empresa de la formació i promulgació del nou Codi de Pius X obra del Cardenal Gasparri, elevat a llei de l'Església l'any 1917 sota Benet XV. Sense treure cap mèrit a la labor gegantina portada a cap pel famós secretari de l'Estat dels tres papes últims, Pietro Gasparri, l'obra que en moltíssim menor temps i amb moltíssims menys mitjans portà

a terme de 1230 a 1234 el Penitencier i Capellà de Gregori IX, el *Frater Raymundus,* com afectuosament el papa l'anomena en la Butlla *Rex Pacificus,* mereix tota l'admiració i tots el homenatges.

No és feina meva deturar-me a la consideració del valor jurídic de l'obra de Sant Ramon, feina de tècnics. Hem esmentat a dalt la frase que haguérem la fortuna d'oir de llavis del Reverendíssim Pare Gillet en la seva recent visita a Barcelona, l'octubre darrer, en la qual tinguérem ocasió de besar-li la mà saludant-lo com a successor de Sant Ramon de Penyafort: aquell dir que Sant Ramon era mestre de dret i de moral i que el món actual estava mancat de moral i de dret, raó per la qual l'estudi d'aquell gran sant nostre és oportú i convenient. L'haver-la esmentat és per a comentar-la des del nostre punt d'albir predilecte, el de la moral. En quant nosaltres apreciem d'una manera especialíssima el gran estrall que la davallada de valors morals ha causat en el món, i la catàstrofe religiosa i social i fins política que aquesta precipitació de la moral en l'abís està causant a tots els països i singularment en el nostre, sempre hem considerat un adjutori preciosíssim la memòria, l'obra, l'exemple i l'eficàcia sobrenatural de Sant Ramon de Penyafort. Efectivament, nosaltres hem vist sempre en aquest gran pare de la pàtria un baró exemplar de santa intransigència moral, un mestre, apòstol, i pràctic, sembrador de moralitat. I per això estimem la seva restauració o represa del culte i de la popularitat com a altament beneficiosa per al nostre poble.

Sant Ramon de Penyafort era el doctor de la *Summa de Penitència,* caire el més característic i popular del seu caràcter, el que ha transcendit més en el poble, *Confessor de reis, de reis i de papes,* diu la cançó aludint i consagrant no sols el mestre sinó el ministre de penitència, el jutge en la seva altíssima funció pràctica de confessor de sobirans. Confessor i conseller que portà el seu ministeri i la seva funció a grau verament heroic, a la realització del gran miracle de la transfretació, que és una epopeia heroica i sobrenatural del ministeri de la penitència i de la direcció espiritual, mantenint la seva autoritat i independència a desgrat de jerarquies temporals, a desgrat de potestats civils, i ço que és més dramàtic encara, a desgrat de caríssimes amistats personals, com la que inequívocament unia Sant Ramon amb el Rei Jaume, amistat que fou inflexiblement sacrificada a la santa rigidesa dels principis morals de què el sant era ministre i jutge. L'epopeia aquella ha estat repetida en el nostre temps, sense arribar al miracle concret, però sí a heroisme històric altíssim, quan un altre català, ministre també de penitència i baró de santedat, el Beat Antoni Claret, abandonà la reina Isabel II deixant funcions i trencant amistats, i santament fugí, quan aquella va incórrer en mancament gravíssim consentint a fer un greuge polític al Sant Pare. Espills de santa integritat, Penyafort i Claret, convé que sembrin més llavor contra tanta fluixedat acomodatícia, tanta condescendència i tanta convivència amb els enemics de Déu, típiques de l'època moderna.

L'acció formidable de Sant Ramon de Penyafort en aquest sentit, d'energia religiosa i social, l'hem de veure en el conjunt del seu pla apologètic que comprèn des de la predicació als heretges i les controvèrsies per la conversió dels sarraïns i jueus fins a l'establiment de la santa Inquisició (no de la que després va actuar amb fins polítics) per a la defensa judicial contra les heretgies a la vegada antireligioses i antisocials. Aquí és l'actitud exemplar del sant en relació amb els temps moderns. No cal pas restablir la Inquisició, però una acció conjunta a la vegada religiosa i civil contra les heretgies de l'hora present, que tan terribilíssims efectes socials i resultats tan inhumans estant produint (fa només tres mesos de l'expansió d'aquestes sectes a la regió on pogueren dominar, Astúries, i on per anys i per segles es recordaran de la dominació socialista durant quinze dies) una acció ordenada que comprengui des de l'obligació de l'ensenyança religiosa fins a la prohibició absoluta de propagar i predicar les doctrines revolucionàries: socialisme, comunisme i anarquisme, a això s'haurà d'arribar, i s'hi arribarà, i serà l'Estat mateix que hi arribarà, per a no exposar la nació al perill constant de la destrucció total i de l'extermini dels seus habitants. ¡Compteu, sinó, el nombre de vides humanes que costa a Espanya l'experiment d'Astúries!

I la base d'aquesta acció contra les heretgies modernes, ha d'ésser més que la coacció la predicació del bé, l'apostolat, i sobretot la resistència al mal, la no cooperació. ¡Si n'hi ha de camp per córrer i d'obra a fer i a organitzar! Però sempre m'heu sentit a dir que ço que mancava amb més urgència en el temps nostre i davant les urgents i gravíssimes necessitats nostres no és pas un cabdill i un polític, ¡sinó un sant!

L'altra gran obra humana i pràctica de Sant Ramon de Penyafort és la *redempció de captius,* la cofundació de l'ordre de la Mercè. Per aquest costat l'exemple del nostre sant és encara oportú i admirable i exemplaríssim. La redempció avui dia és de les ànimes, dels milers i milers d'ànimes, especialment de proletaris, captives dels errors socials i religiosos. L'ordre i l'obra de rescat s'ha de fer a dins mateix de casa, en la indústria, en el camp. És ordre d'amor i caritat. La caritat, recordeu-ho, és la primera de les virtuts, la característica dels sants, la que, en resum, més dibuixa la santedat i la que, en definitiva, féu sant el gran fill de Vilafranca i ciutadà de Barcelona, Ramon de Penyafort.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT
MAS i ROCA
CAMISERS
CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA
24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

L'internacionalisme de Sant Ramon de Penyafort

PER A. GRIERA

Durant l'Edat Mitjana el nacionalisme era desconegut; en canvi les relacions entre els diferents països occidentals mai no havien estat tan intenses com durant aquesta època. Aquest intercanvi internacional contrasta amb la falta de comunicacions.

L'amic Paul Aebischer, professor de la Universitat de Lausanne, ha registrat els noms d'innombrables estudiants suïssos que anaven a cercar la ciència a la Universitat de Montpeller. Monsenyor Josep Rius ha registrat un gran nombre d'estudiants catalans i de la resta d'Espanya que van estudiar dret a Bolonya i també a Montpeller.

La universitat de París amb el seu incomparable barri llatí conserva el record d'innombrables religiosos i seglars del nostre país que anaven a estudiar a la Sorbona. Fem memòria tan solament de l'incomparable Beat Ramon Lull i de Sant Ignasi de Loyola, el qual imprimia un caràcter netament internacionalista a la Companyia de Jesús, gràcies a la vida internacional viscuda a Paris.

Moltes universitats de l'Europa central durant els segles XVIè i XVIIè comptaven entre els seus professors illustres espanyols de la clerecia secular i de la clerecia regular. Avui aquest internacionalisme de la nostra gent ha desaparegut.

Entre els catalans que més han excellit cal comptar-hi, sens cap mena de dubte, aquells que han tingut un esperit supernacional.

Sant Ramon de Penyafort és un sant català incorporat en vida al patrimoni de l'Església universal. Estudiant de lleis a Bolonya, com fou estudiant de Medicina a aquesta mateixa ciutat, el famós Tederic, excellia tant en els seus estudis que ben aviat era professor de lleis a aquella famosa universitat italiana.

Retornat a Barcelona intervé en els esdeveniments més gloriosos del seu temps de la nostra terra: la fundació de l'ordre de la Mercè i la conquesta de Mallorca i de València.

La idea internacionalista de Sant Ramon de Penyafort es posa de manifest encara en dos fets notables de la seva vida. La fundació de dues escoles de llengües per convertir els musulmans, l'una a Barcelona, l'altra a Tunis.

L'estudi de la llengua aràbiga com a mitjà per a missionar els infidels fou la gran preocupació de Ramon Lull i també la de Ramon Martí.

Es interessant de constatar que aquells països que tenen una major sollicitud per a la política internacional són els que més es preocupen per l'estudi de les llengües. Tot individu que domina una llengua té la possibilitat d'assimilar-se la cultura del poble que la parla. Es per això que els pobles que van al davant de la política internacional són els que més es preocupen de conèixer la cultura dels països que volen intervenir o dominar. Encara l'esperit universalista del nostre Sant es manifestà en altres aspectes. La compilació de les Decretals no seria explicable si Sant Ramon hagués estat un home de visió estreta o d'enteniment localista. Ni tampoc el Papa ni el Rei l'haurien cridat per confessor, com canta la cançó popular:

"Confessor de reis
de reis i de papes",

si no hagués estat un home d'una visió molt ampla. Fa pocs mesos, era la tardor passada, que es reunia a Roma un Congrés d'estudis jurídics internacionals sota el patronatge del nostre Sant i en commemoració de la compilació de les Decretals. Entre les innombrables comunicacions de juristes de tot el món i entre la llista de representants de tots els països civilitzats no hi havia *cap* comunicació, ni *cap* representant de la terra de Sant Ramon de Penyafort.

Preguem a Sant Ramon que deslliuri els catalans del localisme i de la visió estreta; que ens doni claredat d'enteniment per valorar cada cosa i cada problema d'una manera justa; i sobretot demanem al nostre Sant que ens obtingui del Senyor homes despullats del nacionalisme que encongeix perquè, fortificats amb les doctrines universalistes de l'Església catòlica, condueixin el nostre poble pel camí de la veritat.

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei.
Useu sempre:
CEREBRINO MANDRI
No perjudica mai.
Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Clarís, 2.ª porta a mà dreta - **BARCELONA**

ACADEMIA BAIXAS

Carrer Pi, 1, primer - BARCELONA

DIBUIX I PINTURA

Dibuixos artístics i industrials. Classes per a les escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges i Belles Arts.

Local amb entrada independent per a senyoretes

Sant Ramon, compilador de les Decretals

PER F. VALLS TABERNER

La personalitat de Sant Ramon de Penyafort és tan plena i tan complexa, presenta tanta varietat d'aspectes, cadascun d'ells d'extraordinari interès, que el seu estudi total reclama certa extensió i no pot compendiar-se dintre els límits d'un article. Per això em concretaré en aquestes ratlles a la consideració d'un sol dels caires de l'activitat multiforme del gran Sant dominicà.

La compilació de les Decretals és una de les glòries majors de Sant Ramon de Penyafort, i el col·loca entre els grans canonistes de l'Església catòlica, donant-li un relleu i una celebritat universals. Si com a moralista, com a professor jurídic, com a Mestre general i legislador de l'Ordre dominicana, Sant Ramon constitueix també una figura històrica eminent i famosa, és però, sens dubte, com a autor de la compilació de les Decretals que el seu nom ha tingut major i més extensa ressonància, amplificada encara per la de la seva santedat solemnement proclamada per l'Autoritat apostòlica.

El procés de l'elaboració de les col·leccions canòniques de l'Església romana anteriors a Gracià és una història llarga i complicada, que els moderns investigadors dels problemes referents a les fonts del dret canònic antic, com Maassen, Tardif, Tourner, Fournier i altres (entre els quals no podem oblidar el nostre Joan Tarré) han precisat i aclarit considerablement. A mitjans del segle XII.è, Gracià, servint-se de col·leccions canòniques anteriors, va compondre la seva gran compilació *Concordia discordantium canonum*, obra original que va anul·lar els reculls precedents, als quals era molt superior en l'execució. Aquesta obra, coneguda generalment per *Decret* de Gracià i que és un tractat científic i pràctic en el qual l'autor s'esforçava per conciliar les contradiccions aparents de textos canònics, obtingué una influència universal i duradora. Després, amb l'increment successiu de l'autoritat pontifical i la multiplicació cada dia creixent de les decretals dels Papes, el dret canònic en menys d'un segle va augmentar en gran nombre les disposicions dictades amb posterioritat al Decret de Gracià; i llavors, amb l'objecte d'atendre les necessitats de la vida jurídico-canònica, varen anar-se formant apèndixs circumstancials al Decret. Aquests reculls successius de decretals contemporànies, algun d'ells degut a la iniciativa privada, foren cinc, i són coneguts en conjunt amb la denominació de les cinc compilacions antigues (*quinque compilationes antiquae*), l'última de les quals acabava l'any 1226.

En el moment en què el Papa Gregori IX decidí encomanar a Sant Ramon la compilació del dret pontifici, hom havia de recórrer, doncs, en l'ensenyament i en la pràctica del dret canònic, a sis reculls diferents: el *Decret* i les cinc compilacions indicades. No era pas fàcil de trobar els textos que calien, i menys encara de saber quina era la regla vigent entremig de moltes i llargues decretals, sovint anàlogues i de vegades aparentment contradictòries; hi podia haver dubtes respecte a l'autenticitat de les decretals contingudes en els reculls no oficials; i, finalment, tant a les escoles com en els tribunals, eren invocats textos que no es trobaven en cap d'aquelles cinc col·leccions. A tots aquests inconvenients vingué a posar remei la compilació raimundina, amb la publicació de la qual les cinc compilacions antigues de decretals pontifícies quedaren pràcticament anul·lades. La tasca enorme realitzada per Sant Ramon, executant la comanda del Papa, és tant més admirable si es té en compte la brevetat del temps en què va acomplir-la. Ja des de la seva elevació al Pontificat, l'any 1227, pensà Gregori IX de fer una nova i general compilació de decretals; però no fou fins l'any 1230 que encarregà l'execució d'aquesta labor al seu capellà i penitencier, la forta cultura jurídica del qual l'assenyalaven com a singularment apte per a realitzar el projecte pontifical. L'any 1234 Sant Ramon va terminar el seu treball i el dia 5 de setembre del dit any el Sant Pare enviava el nou codi, amb la butlla "Rex Pacíficus", a les Universitats de Bolonya i de París, promulgant-lo així oficialment.

La compilació raimundina, dividida en cinc llibres (contenint 185 títols i 1971 capítols) va ésser confeccionada amb la utilització de diferentes fonts: no solament les epístoles dels Papes, que són l'element preponderant, sinó també altres materials hi foren aprofitats. Sant Ramon no va extreure aquests diversos elements de les obres ni dels registres originals, sinó que els va utilitzar segons es trobaven en altres compilacions anteriors, i llur distribució dintre del seu codi va fer-la també seguint la divisió adoptada en les *quinquae compilationes antiquae*. Però un cert nombre de capítols d'aquestes no varen ésser acceptats per Sant Ramon, tal com els autors d'aquelles havien prescindit ja d'altres passatges dels textos canònics que eren objecte de recopilació. Àdhuc en les decretals promulgades pel mateix Gregori IX va fer-hi mutilacions, suprimint-ne tot el que considerà ja superflu. Dels 1971 capítols d'aquesta compilació, 1776 provenen de les cinc compilacions precedents. Sant Ramon hi afegí 9 constitucions d'Innocenci III, 196 capítols extrets de les decretals publicades fins a llavors per Gregori IX, i els altres materials trets de cànons conciliars, dret romà ante-justinianenc, capitulars francs i escrits de Sants Pares. Si bé el pla tradicional i la divisió en cinc llibres de les cinc compilacions precedents foren mantinguts en el nou recull, l'ordre de les subdivisions va ésser una mica modificat i s'hi afegiren diversos títols. Els diferents articles de cada títol foren col·locats per ordre cronològic, tal com els fragments de les constitucions imperials en els codis de Teodosi i de Justinià. S. Ramon procurà sobretot prescindir d'aquelles decretals que havien estat reproduïdes o derogades per altres de posteriors i es preocupà de suprimir en els textos que aprofitava tot ço que no fos la part dispositiva i essencial. Aquestes supressions (*partes decisae*) va indicar-les amb els mots *et infra*, a la manera com s'havia fet en les compilacions anteriors. Algunes d'aquestes supressions han valgut a Sant Ramon els atacs de la crítica; també li han censurat alguns d'haver trossejat sovint les

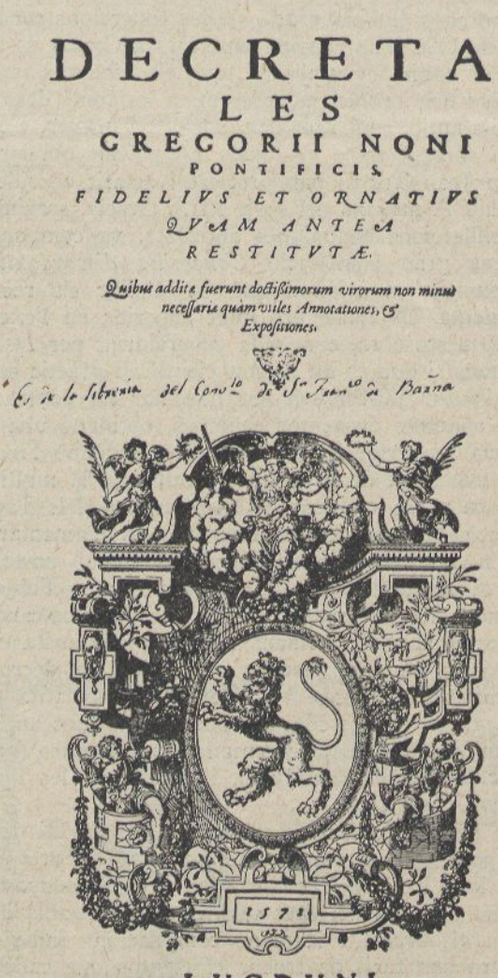
Gregori IX lliurant les Decretals a un advocat consistorial.
(Fresc de Rafael a la cambra *della Signatura*, Estances del Vaticà.)

decretals per collocar-ne diversos fragments en distints indrets. Però això responia al desig del Papa; qui no volia pas una nova collecció, sinó una mena de codi de dret canònic. Calia. doncs, seguir amb rigor l'ordre de matèries i fragmentar les decretals quan es referien a diferents objectes. Això proporcionà a la compilació la necessària unitat interna. Malgrat encara d'algunes altres imperfeccions, que no era fàcil d'evitar en aquella època, l'obra de S. Ramon, com ha remarcat Tardif, és digna del canonista que la va compondre i del Papa qui l'havia encomanada.

"Per a la ciència — diu Duran i Bas amb frase insuperable — les Decretals de Gregori IX tenen altíssima importància sota diversos aspectes. En primer lloc com a font del dret eclesiàstic, que no va ésser creat certament per aquesta compilació, però sí modificat, completat, precisat i ordenat per ella. Existien amb anterioritat nombrosos monuments legals, que tenien valor intrínsec cadascun, però no derivat de les col·leccions que de molts d'ells s'havien fet; la compilació raimundina els reprodueix depurats de tot el que no és regla jurídica, els reuneix amb enllaç i concordància i els revesteix de nova força legal amb l'aprovació pontifícia que obtingué. No és pròpiament un codi, segons el sentit que avui donem a aquesta paraula, però ve a tenir el mateix valor. Per a aquesta nova compilació el dret eclesiàstic és *lex nota* per a tothom; i la regla de dret adquireix, com a norma de la vida en el si de la societat religiosa formada pels fidels, aquells caràcters i condicions que són propis de tot dret positiu. No estarà condemnada a la immobilitat i rebrà indubtablement modificacions, addicions i complements, però la legislació eclesiàstica tindrà la solidesa de base necessària per a seguir edificant a sobre d'ella, sense alteració de la seva monumental estructura."

"No és menor la importància científica de la collecció pel que es refereix a la seva matèria; i en aquest punt des d'un triple aspecte: el del dret eclesiàstic, el del dret civil i el del Dret filosòficament considerat. Les persones i les coses, els actes i les institucions de l'Església són ço que la collecció regula sota el primer aspecte; venint a ésser l'expressió jurídica dels grans organismes de la societat eclesiàstica. Però també amb relació a matèries del Dret civil té interès la collecció raimundina, en la qual es troben regles parcials de dret privat, penal o processal que porten al dret dels Estats on aquella influí el que podríem anomenar llur sentit ètico-religiós. En altres decretals hi ha consignats altíssims principis de dret natural."

"Però, a més a més, la compilació de Gregori IX, a part de la seva importància científica és també interessant pel seu valor doctrinal i legal dintre el dret positiu de diversos pobles europeus i en particular des d'aquest punt de vista a Catalunya. El Dret canònic va compartir amb el romà justinianenc (o *jus commune* d'Europa), en la baixa Edat mitja-

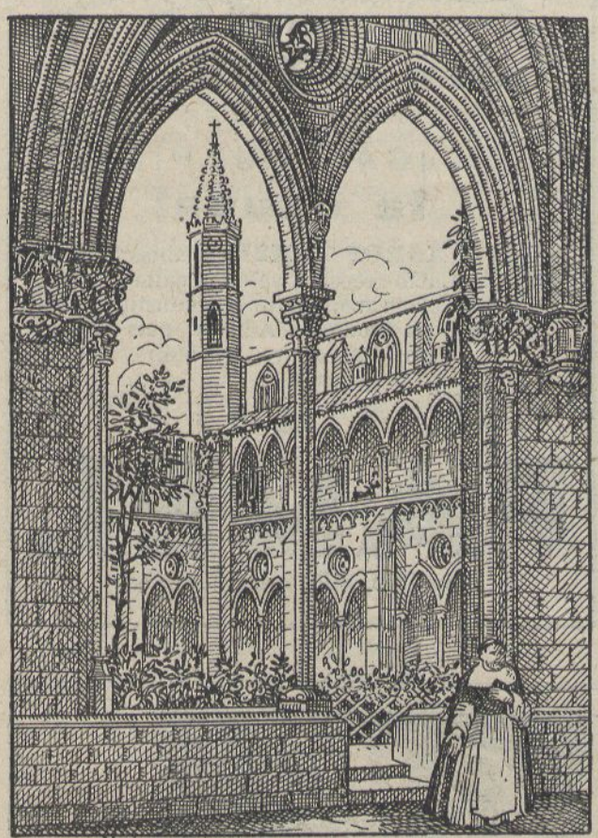
Portada d'una edició de les Decretals de Gregori IX, impresa a Lyon l'any 1571.
(De la Biblioteca de la Universitat de Barcelona; exemplar procedent de l'antic Convent de Sant Francesc.)

Sant Ramon de Penyafort
compilador de les Decretals de Gregori , vige nts
a l'Església Catòlica des de 1234 a 1917.
(Pintura de Fra Angèlic al Convent de St. Marc, Florència.)

El Cardenal Pere Gasparri
autor del Codi Canònic de Pius X promulgat
per Benet XV l'any 1917
(El Cardenal Gasparri morí el dia 18 de novembre de 1934 just l'endemà de la clausura del Congrés Jurídic Internacional commemoratiu del VIIè Centenari de les Decretals, la inauguració del qual ell presidí.)

El Convent de Santa Caterina, de Barcelona, on visqué i on morí l'any 1275 Sant Ramon de Penyafort. Destruït ignominiosament els anys 1835-1836.
(Dibuix de J. Renart)

Sepulcre actual de Sant Ramon de Penyafort
a la Catedral de Barcelona.
(Dibuix de F. de P. Jené)

na, una autoritat jurídica remarcable juntament amb el dret nacional de cada país. L'obra de S. Ramon, per tal com en el nostre Principat el Dret canònic vingué a ésser llei supletòria dels Usatges i Constitucions, s'uneix per manera especial a la constitució civil de Catalunya i resulta importantíssima per la part que ha tingut en la modelació i desdoblament de les institucions que formen el nostre peculiar sistema jurídic."

L'obra de l'eminent dominicà català omplí per altra part de manera tan completa les necessitats que la reclamaven, que fins a la publicació del nou Codi de Dret canònic (en vigor des de 1918) ha estat el text central de la legislació eclesiàstica.

La importància de la col·lecció raimundina i la transcendència que obtingué no solament en la vida eclesiàstica sinó també en l'esfera jurídica civil justifiquen, doncs, amplament l'oportunitat de la celebració del seu VII.è centenari, que juntament amb la del XIV.è centenari del Codi de Justinià, va tenir lloc amb gran solemnitat a Roma el día 10 del mes de novembre darrer amb un Congrés jurídic internacional. Commemoració pertinent i adequada, que ha reeixit a posar de relleu una vegada més davant del públic illustrat, el valor fonamental i la significació profunda d'aquells dos cossos legals, que han constituït essencialment la base més sòlida i perenne del dret dels pobles que integraren la Cristiandat occidental. Amb expressió justa i exacta ha dit el Cardenal Pacelli que "el dret de les Decretals va donar, durant gairebé set regles, la norma i la raó al règim de l'Església catòlica i ha estat font importantíssima del mateix Codi de Dret canònic avui vigent; per altra part, el Dret romà, insigne monument de la saviesa antiga, unit al Dret canònic i temperat i corregit per ell, regí en el decurs de diversos segles totes les nacions cristianes i prestà aixímateix solidíssim fonament als drets civilitzats moderns."

E. IMBERT
PLANXES PERFORADES
DE TOTA MENA
FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"
VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842 = BARCELONA

NIT SENSE DESCANS

Tallar la TOS
no és suficient
¡CAL GUARIR-NE
la causa!

Només el **XAROP FAMEL,** medicació completa de Lacto-creosota soluble, calma la tos, desinfecta, cicatritza, vitalitza i reconstitueix les mucoses i els bronquis. Adoptat pels Metges i Hospitals d'arreu del Món

XAROP
FAMEL
Preu Ptes. 6'30, compr. l'impost

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ANGEL, 40 - BARCELONA

Els nostres germans de Mèxic

PER J. CIVERA I SORMANI

Els llops de la maçoneria mexicana, tornen novament a devorar els catòlics. Són unes feres que mai no es veuen sadollades. Els més cruels i inhumans, són els amics de l'ex-President Calles. Quan aquest furibund anticristià clogui els ulls, caldrà obrir-li el pit per a saber què té en el lloc on els homes tenim el cor.

Calles, és l'home més cínic i més dèspota del món. Tenir aquest home en front de nosaltres és un honor. Afortunadament dins de la nostra cleda no hi ha homes d'aquesta mena.

Quan la dictadura, no fou possible combatre el Govern que presidia el diguem-ne senyor Calles. El general Martínez Anido, de trista recordança, no va permetre que els catòlics combatéssim aquell govern. Eren tan severes les ordres que va donar aquell dictador, que els diaris catòlics no van poder reproduir una Pastoral d'un bisbe, en la que era blasmada l'actitud inhumana del general Calles.

El Centre Catòlic de Reus, em va demanar una conferència consagrada exclusivament als fets de Mèxic. Pocs moments abans de donar-la, un inspector de policia que es trobava a l'estatge on havia de donar la conferència, em digué que tenia ordre de detenir-me si atacava el govern que presidia el general Calles.

Les amenaces del policia no em van espantar. Li vaig dir que jo estava disposat a posar de manifest els crims que cometia aquell general. Seria curiós que en un país catòlic, detinguessin un conferenciant per haver combatut els enemics del catolicisme.

En aquells temps estava jo en relació amb un capellà mexicà que em comunicava tot el que passava en aquell país. En la darrera carta es va acomiadar de mi perquè tenia el pressentiment que seria assassinat. En efecte, al cap de pocs dies moria sota la fúria dels fanàtics que complien les ordres del general Calles. Com que jo estava assabentat de tot el que passava a Mèxic, en l'al·ludida conferència vaig exposar diversos fets que van causar profunda emoció a l'auditori.

Mentre jo parlava, el policia m'estava escoltant entre bastidors. Un cop vaig acabar la conferència, li vaig dir: he atacat durament el govern del general Calles, i, per tant, em poso a les seves ordres perquè em condueixi a la presó. El policia en donar-se compte de l'entusiasme del públic, va desaparèixer.

Si en aquells temps teníem constantment al damunt l'espasa del dictador, i per aquest motiu no ens era possible exterioritzar les nostres simpaties als germans de Mèxic, crec que en aquests moments caldria que els catòlics d'aquelles terres, sabessin que nosaltres participem del seu dolor.

Cal suposar que tots els catòlics quan llegeixen les brutalitats que cometen els sectaris mexicans, sentiran una gran indignació. Naturalment que nosaltres no podem intervenir en la política d'un país estranger; però els catòlics constituïm una gran família i, per tant, no podem abandonar els germans d'aquelles terres.

Als Estats Units, s'han alçat ja veus de protesta. Les crueltats dels fanàtics mexicans, no les pot defansar cap persona que tingui un alt concepte de la vida humana.

La Lliga dels drets de l'home, sovint llança manifestos, en els quals denuncia les "crueltats" que es cometen amb determinades persones. Però sempre es dóna el cas que quan protesta, els "perjudicats" són de la cleda maçònica. Únicament els maçons i els anti-cristians tenen dret a la vida. Si veritablement defensen els drets de l'home, ¿per què no fan sentir la seva veu quan són perseguits els catòlics? És que els catòlics no són homes?

Si en un país catòlic fossin perseguits els descreguts i els indiferents, ¡quina cridòria que farien els membres de la Lliga dels drets dels homes! Demanarien l'auxili de tots els homes liberals per a combatre els reaccionaris. No espereu ara que protestin els elements "avançats" que defensen la llibertat de pensar. Si tots els homes tenen el dret de pensar de la manera que vulguin, ¿per què no són respectats els creients?

Tingueu la seguretat que si a Mèxic hi haguessin tribus idòlatres, el general Calles no intentaria destruir els ídols. Si els protestants tinguessin en aquell país moltes capelles, no temeu que els sectaris les destruïssin. Als maçons no els fan cap nosa ni els protestants, ni els mahometans, ni els budistes. L'únic enemic és el catolicisme.

El mateix passava al nostre país. El govern que presidia el senyor Azaña, que és segurament el més sectari que ha tingut Espanya, perseguia implacablement als catòlics, però donava una gran llibertat als sectaris. A les terres de sobirania espanyola, on no existeixen catòlics, podien seguir celebrant lliurement les cerimònies religioses. Ningú no molestava els habitants d'aquelles terres. Els mahometans del Marroc van poder celebrar amb tota solemnitat la pasqua, però els catòlics de la península no podien celebrar processons ni cap mena d'acte religiós. Així és com entenen la llibertat els sectaris.

Els nostres germans de Mèxic són perseguits com si haguessin comès un acte delictiu, però tingueu la seguretat que a la curta o a la llarga venceran. El pobre senyor Calles, quan arribi la seva hora, clourà els ulls i ningú no es recordarà d'ell; i el catolicisme que ell vol destruir subsistirà. El general Calles ens recorda aquell pobre pertorbat que pretenia entenebrir la terra llançant damunt el sol grapats de fang.

Els catòlics mexicans venceran, com han vençut els d'altres terres que han estat també perseguits; però cal que sàpiguen que no els oblidem i que estem disposats a fer per ells tot el que puguem per alleugerir llurs sofriments.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Necessitat d'una renovació espiritual

El moment actual de predomini de la tècnica contrasta amb la migradesa del valor espiritual dels homes. Mai com avui no havia viscut la humanitat prodigis tan extraordinaris, creacions de l'ingeni, i mai com en l'època actual s'havia sentir la buidor de les intel·ligències.

Hi ha dos factors que contribueixen d'una manera especial a l'embrutiment de l'home: el cinema i els deports. El cinema, mal irremeiable amb el qual s'ha de comptar, és l'escola de la superficialitat i de la lleugeresa. Estalvia el pensar. I l'home que no pensa és un inconscient.

Demés, el cine és una escola de mals costums; ha glorificat el vici; ha donat fama universal als fills del vici i els ha convertit en miralls del vulgus infinit. I el mal exemple de la pantalla ha produït estralls incommensurables en la vida individual i familiar. No sé pas si el cinema és redimible. En cas que ho fos ho seria solament si se substituïen els arguments infectes i banals per mitjà de la "cineficació" dels grans poemes de les literatures medievals i modernes; si es representaven a la pantalla el "Roland", el "Mio Cid", els "Infantes de Lara". Així com en les aules de la universitat es donen cursos de literatura, aquests cursos podrien ésser ampliats per mitjà de projeccions. Per desgràcia, solament la novella pornogràfica ha anat a parar al cine. I el públic de gust estragat no pot gastar res més que pornografia. Solament l'escenificació de les vides dels sants, dels grans poemes medievals i de les rondalles pot afeblir els estralls de l'anticrist de l'època actual.

Els deports exciten els mals instints de la joventut. El futbol té un gran èxit perquè és una baralla, com ho és la boxa. Un i altre embruteixen els seus espectadors. Els deports atlètics han d'ésser practicats amb mesura i amb gran sobrietat.

L'excursionisme, tal com es practica, ni és sà, ni és edificant. El córrer sense mesura, sense cercar en la naturalesa el reflex de l'ordre sobrenatural i en l'obra de l'home la creació de la bellesa, és cosa funesta per la joventut.

L'excursionisme no és cosa d'ahir ni d'avui. Els excursionistes de l'Edat Mitjana es deien "peregrins" i anaven a Sant Jaume de Galícia, a Roma i a Terra Santa. Tota la literatura medieval té com element principal els peregrinatges. Entorn del futbol, de la boxa i de l'excursionisme dominical ni s'ha creat un art ni ha nascut una literatura.

En canvi, ¡que n'eren de diferents els deports d'altres temps! El "contrapàs" i la majoria de les danses populars de la nostra terra, tan exquisides i tan belles, deuen el llur origen a una festa religiosa. L'almorratxa i el pandero es guardaven al banc de la confraria del Roser de la parròquia. I els devots romiatges als santuaris de cada cap de serra, ¡que n'eren d'exemplars! Tot català havia de pujar la muntanya santa del Montserrat i havia d'anar a ficar el cap a l'olla de la Mare de Déu de Núria. I un cop feta la collita havia de visitar el santuari de la Mare de Déu patrona de la Comarca.

Es de creure que ni la cançó ni la dansa populars no podran triomfar sobre el cinema i els deports dissolvents perquè ni una ni altra no van acompanyades d'una profunda religiositat popular.

El nostre poble s'ha allunyat — no sé qui en té la culpa — de l'Església. Ni els rics ni els pobres participen com cal de la vida de l'Església. Són membres gairebé morts del Cos místic de Jesucrist. La missa és essencialment una "communio" entre el celebrant i el poble. I la missa sense la "comunió" del poble és coixa. Ni rics ni pobres no combreguen a la missa. Són assistents al banquet eucarístic que fan d'espectadors i tornen a les cases llurs famolencs.

Dos bells costums ens demostren fins a quin punt el poble nostre vivia la vida del Cos místic de Jesucrist. A algunes parròquies de pagès les dones de les cases, a l'hora de l'ofertori de la missa, van a oferir pa, cera i, en alguns indrets vi, per al sant sacrifici i a l'hora de la Comunió, quan el celebrant diu l'oració demanant la pau, besa el porta-pau que, després besaran tos els fidels assistents a la missa boi prenent un tall de pa beneit que menjaran a casa tot resant aquesta oració:

"Aquest pa beneit me'l menjo
no per fam, ni per talent;
per si moria aquest dia
me valga de sagrament".

Aquesta bella fórmula ens recorda com tots els fidels combregaven a la missa i s'enduien a les cases llurs la pau i la comunió. No tindrem pas una renovació social si abans no tenim una renovació espiritual; si aquells que van a missa d'onze no canvien de procedir, si no participen per mitjà de la comunió del Cos real i místic de Jesucrist i no s'emporten a les cases llurs i als seus tallers i a les seves fàbriques la pau de Crist.

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS
Laietana, 50
Telèfon 14729
L. VILAR
Laietana, 50
Telèfon 14729
SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT
LABORATORI MITRO-BIOQUIMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS
Recordi sempre els següents productes de fama mundial:
CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i renyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insubstituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Moviment catòlic

Laval al Vaticà. — Les relacions entre França i la Santa Seu s'han intensificat durant les darreres anyades. França que ni de lluny és un país tan profundament catòlic com Espanya, sap prou bé el que val una bona amistat amb el Vaticà.

El dia 7 del mes que som Laval, ministre de Negocis estrangers de la veïna República, era rebut amb tota solemnitat per Pius XI, amb el qual mantingué una conversa que va durar a la ratlla d'uns cinc quarts. I encara després conversà separadament i llarga estona amb el Cardenal Pacelli. Fa uns 30 anys que Delcassé, l'home de les aliances franceses, visitava els reis d'Itàlia a Roma i ni es deixava veure al Vaticà. El Catolicisme acaba de reguanyar a França totes les posicions, gràcies a l'acció intelligent i diplomàtica de l'episcopat i de la clerecia. I aquest triomf és sobretot obra de la intelligència catòlica. Els Instituts catòlics amb la seva labor s'han guanyat un prestigi. França, que no té pas clerecia sobrera, té un bon estol de sacerdots dedicats a les investigacions històriques i a totes les ciències de l'esperit. I la clerecia parroquial és intelligent, estudiosa i abnegada. Els catòlics del món intellectual confessen la seva catolicitat en el món de les lletres. Els catòlics francesos tenen homes de caràcter.

Si girem els ulls al nostre país, especialment a Catalunya, quina diferència! Sembla talment que el conreu de les ciències de l'esperit sigui vedat als catòlics per part de la gent laica. I els catòlics seglars i eclesiàstics, talment com cuca-magues, eviten enfrontar-se amb els homes del davant, buits, superbiosos i ignorants.

El Papa i les minyones de servei. — El seguir les allocucions de Pius XI als grups de peregrins que el visiten, dóna la sensació d'una plenitud i d'una visió meravellosa. El Papa en rebre els periodistes que acompanyaren Laval a Roma tingué unes frases estupendes sobre la missió i el poder de la premsa. Segons l'"Osservatore Romano" fa pocs dies que rebia en audiència un grup d'una organització de minyones de servei, catòliques.

El Papa en el seu parlament els agraí primerament el present que li feien per l'obra de les Missions; els parlà després de la seva patrona Santa Zita i, acabat, els digué que és altament significatiu el que digué Jesús, d'haver reservat grans coses als humils i als petits que els grans del món ignoren. Que pensin les minyones de servei que el Papa és el seu servent tota vegada que és el "Servus servorum Dei". Sota el patrocini de Santa Zita que dóna tants grans exemples d'humilitat i d'obediència, les minyones de servei estaran ben protegides i defensades. Vinculades espiritualment amb la seva santa Patrona obtindran gràcies i benediccions especials del Senyor que va venir al món per servir i no per ésser servit.

La lluita religiosa a Alemanya. — La qüestió religiosa és apassionant a Alemanya. Un neopaganisme, concreció de la religió nòrdica, ha de substituir el Cristianisme que ha deixat les essències de l'esperit germànic. Els noms dels diumenges, con hem notat en cròniques anteriors, han estat substituïts per noms de divinitats fantàstiques; el Cristianisme, factura israelítica, ha de desaparèixer. Sota un altre aspecte els dirigents de la política cultural del Nacionalsocialisme collaboren a l'acció dels homes sense Déu.

Per la seva banda els catòlics ataquen i resisteixen: "El mite del segle XX", de Rosenberg, és combatut per un "Antirosenberg" que ha estat publicat com a Butlletí oficial de la diòcesi de Münster; altrament, la censura no hauria deixat publicar la refutació. Aquesta és avui el llibre més llegit d'Alemanya, i del qual s'ha fet un tiratge d'alguns centenars de milers. Rosenberg és desqualificat com un falsari, com un ignorant de la Història eclesiàstica i dels Sants Pares i també de la Prehistòria i altres disciplines profanes.

Cal prevenir-se amb aquesta campanya perquè els errors de Rosenberg ben aviat trobaran divulgadors en el nostre país entre els elements tèrbols que viuen als cataus o cavernes dels ateneus.

I l'episcopat en massa, que havia callat prudentment fins ara, alça la veu amb energia. És el Doctor Bares, bisbe de Berlín, que parla en l'avinentesa de Nadal del solstici d'hivern i l'aparició del vertader sol de justícia; és l'arquebisbe de Freiburg que ha parlat de l'apostolat dels homes i de la formació de dirigents per a desplegar l'Acció Catòlica. Són altres bisbes que han fixat les relacions que han d'existir entre el Catolicisme i el Germanisme. I és l'episcopat en massa que defensa la joventut catòlica; aquests milers i milers de joves exposats a perdre la fe en els camps de concentració. És cosa sabuda que els catòlics alemanys tenen l'escola confessional que preserva la fe de la joventut. La malignitat del neopaganisme s'ha inventat l'organització dels camps de concentració de la joventut que surt de l'escola per fer-li perdre la fe.

Karl Barth. — La persecució religiosa del nacional-socialisme contra l'Església catòlica i la protestant va provocar en el camp protestant una reacció, que en un moment es va traduir en una aproximació de l'església evangèlica cap a l'església catòlica. Però l'activitat gallarda de Karl Barth, dogmàtic protestant de Bonn, que s'enfrontava al nacional-socialisme, va congregar entorn seu els joves pastors protestants d'Alemanya que, dissortadament, sembla que s'han desviat del camí que havien emprès cap a Roma.

Posteriorment Hitler ha ordenat que tot el professorat de les universitats del Reich li fes jurament de fidelitat i Barth s'ha negat a prestar el jurament. El dogmàtic protestant de la universitat de Bonn ha estat destituït i ha retornat a Basilea d'on era originari i on tenia família.

Aquest fet explica la popularitat de Barth entre certs cercles intellectuals i el prestigi que li atorguen certes revistes.

Carnet setmanal

Un altre reforç. — *Durant els últims dies la situació política semblava trobar-se un xic compromesa. La intelligència entre els dos partits principals que constitueixen el Govern, radicals i Acció Popular, no apareixia pas massa perfecta, d'una manera especial en el que es refereix a l'agrupament dretista que dirigeix Gil Robles, car aquest no semblava pas satisfet de la marxa del Govern ni de l'orientació que anava donant als greus problemes pendents en un moment de tanta transcendència com l'actual.*

Hi ha una tasca enorme per a portar a cap; i entre tancament de Corts, debats sobre afers que interessen els polítics però que no interessen tant el país, el temps s'anava escolant i la tasca governamental que hom esperava d'agrupaments seriosos i preparats com la C. E. D. A. no es deixava endevinar per cap costat. Cal fer una llei municipal, una altra llei provincial, cal endegar la legislació de treball en matèria d'associacions professionals, Jurats Mixtos, etc, cal aprovar un Pressupost raonable i tan sanejat com sigui possible i cal parlar i resoldre sobre l'urgent problema de l'atur forçós, sense deixar de banda la qüestió transcendental de la revisió constitucional ja plantejada per tots els agrupaments governants i acceptada pel propi Cap de l'Estat qui aportà a la tasca la seva personal i autoritzada opinió.

I de tot això no es feia res i cada dia l'opinió seriosa se sentia més desillusionada. Per fi, el cap de la C. E. D. A. s'ha decidit a plantejar la qüestió i amb dues entrevistes amb el Sr. Lerroux es diu que s'ha pogut arribar a una orientació definitiva, que s'ha segellat introduint alguna modificació en la composició del Gabinet i en altres extrems de menys importància.

Ara, d'ací a poc, les Corts es reuniran novament i començaran les discussions sobre afers de la més gran importància, i únicament llavors podrem apreciar com es desenvolupen les conseqüències del nou pacte, en el qual nosaltres no tenim sinó una fe relativa donades les enormes diferències que separen els agrupaments, diferències de caràcter ideològic, de sentit de govern i fins de temperament i d'història política. Cal reconèixer que tots fan un esforç per restar units, tenint en compte que les Corts actuals no permeten altra solució, esforç, que és major en els elements agraris i especialment en els d'Acció Popular que sacrifiquen més posicions ideològiques que els altres en aquesta comesa.

A Catalunya... *ja tenim Governador General i es diu que molt aviat, quan aquestes ratlles surtin a la llum pública, tindrem fins i tot Consell Executiu de la Generalitat nomenat pel propi Governador, ja que per això el faculta la llei de règim transitori de la nostra regió.*

També tenim Alcalde de Barcelona, que ha estat nomenat pel Governador General, deixant de banda els preceptes de la llei municipal de Catalunya, que hi ha qui considera en suspens per aquests efectes i hi ha qui continua considerant-los vigents. ¿Qui té raó? Va deixar tantes coses enlaire la tràgica nit del 6 d'octubre, que es fa difícil saber en cadascuna les romanalles de fet i de dret i, per tant, la veritable posició legal. El Sr. Pic i Pon és Batlle de la ciutat i es diu també que entre ell i el Governador General han de constituir i nomenar una Comissió Gestora municipal en la qual desitgen les esmentades autoritats que entrin tots els partits polítics no tarats de sediciosos. Hi entraran alguns d'aquells partits?, i en quina extensió?

Heus ací el problema de major interès del moment actual. Si els partits polítics hi entren, donen el seu assentiment als nomenaments que, com el d'Alcalde de Barcelona, ells mateixos han qualificat — dels seus òrgans periodístics — d'illegals; i si no hi entren deixen de prestar un servei molt gran a la nostra terra, que mai com ara no ha necessitat la collaboració de tots els seus fills més dignes per a lliurar-se dels grans mals que es poden derivar d'una situació com l'actual o per a preparar-ne el bé amb el retorn a una nova normalitat. Què faran? És qüestió que els seus dirigents sospesin bé les conseqüències que poden derivar-se de la seva actitud i que resolguin de la millor manera possible. Quan aquestes ratlles siguin impreses, segurament que el problema haurà estat ja resolt i es tindran elements de judici per a jutjar l'actitud de cadascú. Llavors l'opinió sabrà ja d'una manera ben certa si els mòbils que han guiat els agrupaments en la seva determinació han estat presos de cara a Catalunya o solament de cara als interessos de partit; llavors podrem distingir entre els motius que hagin impulsat aquests agrupaments polítics a obrar com ho hagin fet.

Interessant, per damunt de tot, és que aquesta situació interina acaba, cosa que no ha d'ésser sense que el nostre poble doni un tribut de mercès a l'honestedat i seriedat dels actuals dirigents de les corporacions públiques.

Començarem ara un nou període, de règim transitori, però civil. Déu faci que s'orienti de cara al bé de la nostra terra, que tants mals ha hagut de sofrir en els darrers temps de desgovern esquerrista!

Aquest número ha passat per la censura

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda
Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i Borsa - Fontanella, 15

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 9 i 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

COL·LECCIÓ ROSELLES:

I. **Faules i Moralitats.** Original de Joan Puntí i Collell, Prev. 100 il·lustracions de J. Junceda. (2.ª ed.). **2** *ptes.*

II. **La Llum de l'Establia.** (Pastorets nous). Lletra de Marià Tubau, Prev., i música de Josep Vinyeta, Prev. Portada de J. Junceda. Lletra, **1** *pta.* Música, **4** *ptes.*

III. **Fabiola.** Adaptació catalana de Joan Puntí i Collell, Prev., amb il·lustracions de J. Junceda. **3,50** *ptes.* En tela, **5** *ptes.*

IV. **Rondalles.** Vol. I. Original d'Esteve Casaponce, Prev. Il·lustracions de J. Junceda. **2,25** *ptes.*

V. **Rondalles.** Vol. II. Original d'Esteve Casaponce, Prev. Il·lustracions de J. Junceda. **2,25** *ptes.*

VI. **La Castanyada.** Vol. I. de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. **2,50** *ptes.*

VII. **La Fira de Santa Llúcia.** Vol. II de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. **2,50** *ptes.*

VIII. **Nadal.** Vol. III de «Bons Costums Catalans», per M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. **2,50** *ptes.*

IX. **Els Reis.** Vol. IV de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. 2,5 *ptes.*

X. **Els tres tombs.** Vol. V de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions de J. Vinyals. **2,50** *ptes.*

XI. **El dijous gras.** Vol. VI de «Bons Costums Catalans», original de M. B. Il·lustracions d'A. Utrillo. **2,50** *ptes.*

XII-XVI. **Historietes exemplars.** Originals de Josep M.ª Folch i Torres. Il·lustracions de J. Junceda. Cada volum, en tela, **3** *ptes.*; en cartoné, **2,50** *ptes.*

XVII. **Eustaqui.** Llegenda romana del temps de l'Imperi, contada per Joan Puntí i Collell, Prev., amb il·lustracions de J. Junceda. **2,50** *ptes.*

XVIII. **Faules i símils,** de Jaume Collell, il·lustrades per A. Utrillo. **1,50** *ptes.*

VINS DE MISSA
Enric Ventosa - TARRAGONA

CONDICIONS DE VENDA:

Clients de Barcelona: *Servei a domicili* amb garrafes de 8 i 16 litres i també amb barrils de mitja càrrega i de càrrega, respectivament a 1'30 ptes., 1'23 ptes. i 1'18 ptes. el litre.

Clients de fora de Barcelona: *Servei directe de Tarragona estant* amb garrafes de 8 i 16 litres i també amb barrils de 16, 32 i més litres, als següents preus:

En garrafes de 8 litres a 1'20 ptes. el litre.
» » » 16 » a 1'10 » » »
» barrils a 1'10 » » »
En aquests preus va comprès el transport.

En els preus del transport es comprenen únicament els de ferrocarril, tant els d'anada amb els envasos plens fins a l'estació de destí, com els de retorn dels envasos buits, que el consumidor ha de remetre a Enric Ventosa, Tarragona.

Cal fer les comandes directament a

FOMENT DE PIETAT

IMPERMEABLES, PLANXABLES, SÓN LES TOVALLES IDEALS

De venda en els grans basars, cases de mobles, tapisseries, comerços de teixits, linòleums, etc.

CASA ROSICH

Ronda de S. Pere, 7 - Telèfon 19923
Avda. del Portal de l'Angel, 25 - Tel. 19613
Tapineria, 33 - Telèfon 12940

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

GUAYALINA

OLIVER RODÉS és excel·lent per a combatre la **TOS.** Té tots els avantatges de la creosotà sense cap dels seus inconvenients. Tolerància gàstrica perfecta.

DE VENDA EN TOTES LES FARMACIES

Laboratori: OLIVER RODÉS. - Consell de Cent, 304 - BARCELONA

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI
(Barcelona)

"ENDAVANT"

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO